

κες λίαν ἀλγοῦσιν ἐπὶ τῇ μακρᾷ ἀποδημίᾳ, ἣν καλοῦσι *Λορταρὸν ἀποχωρισμόν*, διότι πολλῶν καὶ δεινῶν αἰτία γίνεται τοῖς ὑποληφθεῖσι, πρὸς ἃ ἡ σύζυγος μέλλει νὰ παλαίσῃ, ἀπορίαν καὶ ἀνησυχίαν καθημερινήν, ξηροτρόφουσα δι' οἰκονομίαν καὶ πένθος, ἀπεχομένη χορῶν καὶ εὐθυμιῶν καὶ πανηγύρεων καὶ συναναστροφῶν καὶ ἐπισκέψεων καὶ στολισμῶν, ὡς ἐν χρεῖα οὕτως εἰπεῖν διαβιοῦσα.

Νόστος.

Ὅσα δὲ λυπηρὸν ἡ ἀποδημία, τόσα τερπνὸν καὶ πανηγυρικὸν ἡ ἀπὸ τῆς ξενιτειᾶς ἐπάνοδος (*νόστος*), ἐφ' ἣ ἑορτὴν οἰοῦνται ἄγει τοῦ ἐπιδημήσαντος ὁ οἶκος, παρ' ᾧ οἱ μὲν συγγενεῖς φαγητὰ παρασκευάσαντες δειπνοῦσι (τὰ *μουσαφιρλίκια*) κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, καὶ ἡ χαρὰ διαλάμπει ἐν τῷ οἴκῳ, ἡ δὲ σύζυγος ἀναζῆ, οὕτως εἰπεῖν, τὸ πένθος ἀποθεμένη, οἱ δὲ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἐπισκέπτονται τὸν εὐτυχίσαντα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας (τὸ *νόστιμον ἡμῶν*).

ΜΥΩΠΙΑ

[Ἐκ τῶν τῆς Ματοῦλδης Serao].

Τὸ γελῶν πρόσωπον τῆς Φλώρας εἶχε συννεφωθῆ· τὸ κάτω χεῖλος ἦτο προτεταμένον ὡς παιδίου ἐπιθυμοῦντος νὰ κλαύσῃ, οἱ δὲ δάκτυλοι ἠνώχλων ἀφρηημένως πῶς τὰς πτυχὰς τοῦ φορέματός της . . . τοῦ! ὅπερ ἐμαρτύρει σοβαρότητα. Ἡ Φανὴ τὴν ἠρώτησε πάλιν :

— Τί ἔχεις;

Ὅς πάντες οἱ ἔχοντές τι καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸ λέγωσιν, ἡ Φλώρα ἀπεκρίθη:

— Οὐδέν! Καὶ ὁ μικρὸς της; ποὺς ἐκτύπα τὴν γῆν ξηρῶς καὶ νευρικῶς.

— Οὐδέν, εἶνε ἀδύνατον, ἐπανέλαθεν ἡ Φανὴ, κάποιος σὲ ἠνώχλησε. Μήπως ἀσθενεῖ ἡ γάτα σου;

— Ἡ Λίλα εἶνε πολὺ καλὰ.

— Τότε ἡ ράπτριά σου θὰ σοὶ ἔβαλε πάλιν κεντήματα ὅπου ἐδὴ ἤθελες τρίχαπτα;

— Ἡ προῖξ μου εἶνε ὠραιότατη.

— Μήπως, προσέθεσεν ἡ Φανὴ κωμικῶς συνεσταλμένη, μήπως ὁ ἀδελφός μου παρέλειψε νὰ σοὺ στείλῃ τὰ καθημερινά σου ἄνθη;

— Ὁ Καῖσαρ εἶνε ἄγγελος ἀγαθότητος, ἀπεκρίθη ἡ Φλώρα πάντοτε μελαγχολικῆ.

— Καὶ τὸ λέγεις τοιουτοτρόπως; Ἐπὶ τέλους δὲν καταλαμβάνω τίποτε. . .

— Ὅργίζομαι μὲ τὸν ἐπάνω, εἶπεν ἡ ἄλλη σείουσα ἀπειλητικῶς τὸν δάκτυλον πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ὡ! Ὡ!

— Μάλιστα, χωρὶς θαυμασμόν, καὶ χωρὶς ἐπιφωνήματα. Διὰ τί μ' ἐπλασεν, ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ ἦμαι τόσον δυστυχῆς;

— Εἶσαι δυστυχῆς;

— Καὶ δὲν τὸ βλέπεις; δὲν τὸ ἐννοεῖς; Εἶσαι ἄδικος καὶ σύ;

— Ἄκουσον, φίλη μου, δὲν σὲ ἐννοῶ. Εἶσαι τὸ ἴνδαγμα τῶν γονέων σου, εἶσαι ὠραία, εἶσαι πλουσία, ὁ ἀδελφός μου σὲ ἀγαπᾷ, θὰ νυμφευθῆτε ἐντὸς μηνός. . .

— Καλὰ, ναί! ἀλλὰ πάντα ταῦτα καταστρέφονται, ἐξουδετεροῦνται, ὑπὸ σοβαράς, ὑπὸ βεβαίας περιστάσεως, ἧτις δὲν μὲ ἀφίνει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἥσυχον. Εἶμαι μύωψ. . .

— Ἄ! εἶπεν ἡ Φανὴ κᾶπως ἐκπεπληγμένη. τὸ ἤξευρα.

— Καὶ δὲν μὲ λυπεῖσαι;

— Ὅχι, φιλιότη μου.

— Διότι δὲν εἶσαι εἰς τὴν θέσιν μου. Δὲν ὑπάρχει δι' δυστυχέστερον καὶ γελιωδέστερον διὰ μίαν γυναῖκα παρὰ νὰ εἶνε μύωψ. Ἐὰν ἤξευρες! Περιπατῶ εἰς τὸν δρόμον; Διέρχεται στενός τις φίλος καὶ ἐκβάλλει τὸν πῖλον, τοῦ ἀπαντῶ διὰ ψυχροτάτου χαιρετισμοῦ, ἡ δὲν τοῦ ἀπαντῶ διόλου, μὴ ἀναγνωρίσασα αὐτόν. Ὅταν τὸν βλέπω πάλιν, μοῦ παραπονεῖται ἡ μοῦ σοβαρῆται καὶ ἀναγκάζομαι νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην, καὶ νὰ τῷ εἶπω ὅτι δὲν τὸν εἶδον. . . καὶ ἐνίστε δὲν μὲ πιστεῦσι. Ἐξεναντίας, τυγχάνει νὰ ἐπιδαφιλεύσῃ τὸ χαριέστατον μειδίαμα εἰς τὸν μεγαλειότερον βλάκα τοῦ κόσμου. Εἰς τὸ θέατρον χειρότερα! Ζητῶ, π. χ. τὸν Καῖσαρα; Κυττάζω ἐδῶ, ἐκεῖ, εἰς τὰ θεωρεῖα, εἰς τὴν πλατεῖα: τίποτε! καί. . . διατί δὲν ἔρχεται; διατί ἀργεῖ τόσον; καί. . . ὅταν ἔλθῃ, θὰ τῷ δεῖξω ἐγώ! . . . καί. . . ποῖος ἤξευρεῖ ποῦ διασκεδάζει; . . . ἡ φαντασίᾳ ἐργάζεται, ὑποφέρω, ἀνησυχῶ, εἶμαι ἄδικος. . . καὶ ὁ Καῖσαρ ἐν τούτοις εἶνε εἰς τὴν θέσιν του. ἀκριβῆς ὡς πάντοτε, ἐπιζητῶν ματαίως τὰ βλέμματά μου. Εἰς τὸν χορὸν δὲ, ἀλλοίμονον ἐὰν ἦσαι μύωψ! Ἐχεις ὕψος μαθητριάς χορευούσης τὸν πρῶτόν της τετραγχορον, καὶ φοβεῖσαι πάντοτε μὴ παραπατήσῃ. Ἡ οἰκοδόσποινα σοὶ μειδιᾷ, ἡ μήτηρ σου σοὶ νεύει, ὁ πατήρ σου θέλει νὰ ἀναχωρήσῃ. . . σὺ ὅμως δὲν βλέπεις τίποτε, ἐνοχλεῖς τοὺς πάντας, καὶ τήκεσαι ἡ ἴδια. Ἀπαφάσις νὰ μὴ δουλῆτης ἐκείνην τὴν ἐσπέραν μετὰ τοῦ δεινα; Μετὰ θαυμασίας ἀδεξιότητος πηγαίνεις καὶ κάθεται ἀκριβῶς πλησίον αὐτοῦ. Ἐξέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην; . . . ἐνοχλεῖς ἐν ζεύγος ἐρασῶν, οὔτινες σὲ κυττάζουσιν ἐχθρικῶς. Μεταβαίνεις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐκλέγεις ἐν παγωτόν, τὸ ὅποιον δὲν σοὶ ἀρέσκει, καὶ ἀναγκάζεσαι νὰ τὸ φάγῃς ἐξ ἀβροφροσύνης. Εἰς τὰ ἵπποδρόμια, εἰς τὰς συναυλίας, παντοῦ, τὴν νύκτα, τὴν ἡμέραν, ἡ μυωπία σὲ ἀκολουθεῖ, σὲ ἐνοχλεῖ, σὲ καταδιώκει, πάντοτε παροῦσα, πάντοτε ἐνοχλητικῆ, δυστυχία πάντοτε καὶ βάσανος!

— Καὶ τὰ δίοπτρα;—διακόπτει ἡ Φανὴ.

— Βέβαια, τὰ δίοπτρα! Τὸ ἐπερίμενον! Βλακῶδες καταφύγιον! Τὰ δίοπτρα μᾶς ἀναγκάζουσι

νά ἔχωμεν πάντοτε ὑψωμένον τὸν βραχίονα καὶ τὴν χεῖρα, ἢ ὅποια μᾶς χρειάζεται διὰ νὰ κρατήσωμεν τὸ ἀλεξήλιόν μας, τὸ βίπιδιον, ἢ τὸ μανσῶν, καὶ ἐπισύρουν ἐπ' ἡμῶν τὴν προσοχὴν παντὸς διαβαίνοντος, καὶ ναοκόνουν τοὺς δακτύλους, καὶ ἀναγκάζουν τὴν χειρίδα νὰ πέσῃ καὶ νὰ φωνῇ ὁ βραχίον . . .

— Ὅταν εἶνε ὠραῖος ὡς ὁ ἰδικός σου . . .

— . . . Καὶ ἐπιδεικνύεις τὴν χεῖρα καὶ τὰ δακτυλίδια . . .

— . . . Δακτυλίδια θαυμάσια . . .

— . . . Καὶ δὲν σοὶ ἐπιτρέπει νὰ ἔχῃς ὀφθαλμούς ὠραίους, ἐκφραστικούς, μελαγχολικούς, καὶ σοὶ καταστρέφει τὴν βίνα . . .

— Τί φοβερόν δυστύχημα !

— . . . Καὶ πάντες θέλουσι νὰ τὰ περιεργασθῶσι, καὶ θαυμάζονται εὐκόλως, καὶ λησιμονοῦνται συχνάκις, καὶ χάνονται, καὶ σὲ ἐξομοιοῦσι πρὸς σχολαστικὸν καὶ περίεργον γραϊδίον ! Θεέ μου ! πόσον εἶμαι δυστυχής !

— Καὶ ὅμως ὁ Καῖσαρ μαι ἔλεγεν . . . Ἄλλὰ τοῦτο δὲν σὲ ἐνδιαφέρει !

— Μὴν εἶσαι κακὴ ! τί σοὶ ἔλεγεν ὁ Καῖσαρ ; λέγε το ταχέως !

— Μαὶ ὠμίλει περὶ σοῦ : ἀλλὰ εἶσαι τόσον δυστυχής, ὥστε οὐδὲν πλέον σὲ ἐνδιαφέρει .

— Πρὸς Θεοῦ ! Φάνη ! Θέλις νὰ μὲ βασανίζῃς ;

— Ἀποῦ τὸ θέλεις . . . μοὶ ἔλεγε Ἰδοῦ, ἀδελφὴ μου. Ἀγαπῶ τόσον τὴν Φλώραν διότι εἶνε τόσον καλὴ, τόσο ἀγαθὴ ! Τὴ εὐγενῆς ψυχῇ, τὴ συμπαθῆς μορφῇ ! Καὶ πόσον πρωτότυπον καθιστᾷ τὴν μορφήν της τὸ ἐπίχειρ τῆς μυωπίας ἐλάττωμα ! Τῇ προσθέτει τι προκλητικόν, πρωτοφανές, ἱπποτικόν. Ἐγὼ, ὠνειρεύθην πάντοτε γυναῖκα ἔχουσαν τὸ ἀπλανές ἐκεῖνο καὶ ἀμφίβολον βλέμμα : γυναῖκα ἠναγκασμένην νὰ κύπη διὰ νὰ μοὶ ὀμιλήσῃ, νὰ κλείῃ εὐγενῶς τὰ βλέφαρα, νὰ τείνη τοὺς μεγάλους, καὶ παιδευτικούς, καὶ περιέργους τοὺς ὀφθαλμούς . . .

Ὁ μικρὸς ποῦς τῆς Φλώρας ἐφησύχασε ἐπὶ τοῦ τάπητος, αἱ χεῖρες ἠτύχασαν, τὰ χεῖλη ἐμειδιῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ ἠκτινοβάθουν . Ἡ θύελλα εἶχε παρῆλθει ὁ ἥλιος ἔλαμπεν.

Α. Φ.

Ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου οἱ «Καιροὶ» λαμβάνουσι γνῶσιν τῶν ἐν αὐτῷ συζητήσεων διὰ τοῦ τηλεφώνου.

Πρὸς τοῦτο οἱ στενογράφοι ὑπαγορεύουσι τὸ γραφὲν ὑπ' αὐτῶν μέρος τῆς συζήτησεως πρὸ τοῦ στομίου πολλῶν τηλεφώνων, τὰ ὅποια θέτουσιν εἰς συγκοινωνίαν τὸ τυπογραφεῖον τῆς ἐφημερίδος μετὰ τῆς αἰθούσης τοῦ κοινοβουλίου· εἰς δὲ στοιχειοθέτης ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ δέχεται τὰς λέξεις καὶ στοιχειοθετεῖ αὐτὰς ἀμέσως τῇ βοήθειᾳ μηχανισμοῦ τίνος.

Ἐκούσιοι παραμορφώσεις

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Γ'

Ἡ κεφαλὴ.

Πολλῶ σπουδαιότεραι τῶν ἐκτεθεισῶν εἰσὶν αἱ παραμορφώσεις τῆς κεφαλῆς, αἵτινες οὕτως εἰσὶ βλάβαρὸν τι. Τὸ ἔθιμον ὅπως μεταβάλληται διὰ μηχανικῶν μέσων τὸ ἄνω μέρος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σφαιρικῆς κεφαλῆς φαίνεται ὅτι κατὰγεται ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Τοῦτο ἐξάγεται ἔκ τινος χωρίου τοῦ Ἰπποκράτους, ἐν ᾧ οὗτος διδάσκει, ὅτι οἱ μακροκέφαλοι, οἵτινες ἐθεωροῦντο εὐγενεῖς, κατ' ἀρχὰς ἐσχηματίζοντο τεχνητῶς, ἀλλ' ὅτι τοῦτο προϊόντος τοῦ χρόνου δὲν ἦτο πλέον ἀναγκαῖον, διότι ἡ φύσις αὕτη ἀνέλθεον ὅπως ἡ μορφή αὕτη τῆς κεφαλῆς μὴ ἀπολεσθῇ. Ἐπ' ἴσης ὁ Πλίνιος ἀναφέρει μακροκέφαλον τινα λαόν, ὅστις κατόκει εἰς τὰ περίχωρα τῆς ἀρχαίας πόλεως Κερασσύντος. Ἐξ ἄλλου ὁ μέγας ἀνατόμος τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος, ὁ γερμανὸς Βεσάλιος ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἐγένοντο διὰ μηχανικῶν μέσων βραχυκέφαλοι. Αἱ μητέρες τῶν Γερμανῶν, ἐνόμιζον ὁ Βεσάλιος, κατέκλιον τὰ τέκνα των κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς ζωῆς σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ τῶν νώτων, ἐνῶ αἱ Βελγίδες κατέκλιον πάντοτε ἐπὶ τῆς πλευρᾶς, καὶ οὕτω κατέκλιον αὐτὰ δολιχοκέφαλα. Σπουδαῖον, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἱστορίας τῆς ἀνατομίας, ἐστὶ ὅτι ὁ Βεσάλιος ἐγίνωσκε τὸ γεγονός ὅτι διάφοροι λαοὶ ἔχουσι διαφόρους μορφὰς τῆς κεφαλῆς, ὧν ἡ καταγωγὴ ἐξ ἄλλου δὲν εἶνε ἀρκούντως γνωστὴ.

Αἱ εἰδήσεις αὗται τῶν ἀρχαίων ἐξετιμήθησαν ὡς ἔδει, ὅτε ταξιδιωτῶν, μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς, εὗρον εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς νοτίου Ἀμερικῆς, ἐν Περού, Μεξικῷ κ.λ. λαοὺς ὧν αἱ κεφαλὰὶ ἦσαν τεχνητῶς παραμορφωμέναι. Ἄλλ' οὐ μόνον ἐν Ἀμερικῇ, καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἔτι ἀπαντᾷ τοῦτο, ὡς λόγος χάριν ἐν τῇ νοτίῳ Γαλλίᾳ, Κωνσταντινουπόλει κ.λ. Ὅτε βαθμῆδον πλεῖστα παραμορφωμένα κρανία ἤλθον ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην, καὶ στολιζούσι τὰ μουσεῖα τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ἐγένετο κατὰ ἄηλον τὸ φοβερόν τοῦ πράγματος. Νῦν ἀναγνωρίζομεν ὅτι ὑπόθεσις τις τοῦ Λούνδα ἀνευρόντος ποτὲ ἐν σπηλαίοις τισὶ τῆς Ἀμερικῆς τοιαῦτα κρανία, καὶ ἰσχυρίζομένου ἐνεκα τούτου τὴν καταστροφὴν ἀνθρώπινης τινὸς φυλῆς, ἰδίᾳ τὴν κεφαλὴν μεμορφωμένην ἐχούσης, ἦτο ἐσφαλμένη. Αἱ διαφοραὶ τοῦ σχήματος, αἵτινες τεχνητῶς παρὰ τοῖς Περουανοῖς παράγονται εἰς τέσσαρες.

Πρῶτον : αἱ κεφαλὰὶ λαμβάνουσι τὸ σχῆμα κυλίνδρου διευθυνομένου πλάγιως καὶ πρὸς τὰ ἄνω, οὕτως ὥστε ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ ὀπισθοκρανίου ἐστὶν ὑπερβαλλόντως μακρύτερα, ἐν ᾧ ἡ ὀριζοντία ὅλως μικρότερα, τοῦ συνήθους. Πάντα τὰ τὸ κρανίον ἀποτελοῦντα ὁστὰ εἰ-